

Morgen ben ik weer thuis

Van Simone van der Vlucht verscheen bij uitgeverij Anthos

De reünie

Beste thrillerdebuut 2004 door Crimezone
Nominatie voor de NS Publieksprijs 2005

Schaduwzuster

Het laatste offer

Nominatie voor de NS Publieksprijs 2007

Blauw water

Nominatie voor de NS Publieksprijs 2008
Nominatie voor de Gouden Strop 2008
Winnaar Zilveren Vingerafdruk 2009

Herfslied

Jacoba, Dochter van Holland

Op klaarlichte dag

Winnaar NS Publieksprijs 2010
Beste Nederlandstalige thriller 2010 door Crimezone

In mijn dromen

Nominatie voor de NS Publieksprijs 2012

Rode sneeuw in december

Aan niemand vertellen

Met Wim van der Vlucht
Fado e Festa. Een rondreis door Portugal

Simone van der Vlucht ontving in 2006 de Alkmaarse Cultuurprijs voor haar tot dan toe verschenen werk.

Simone van der Vlugt

Morgen ben ik weer thuis

Anthos|Amsterdam

ISBN 978 90 414 2445 7 (gebonden)

ISBN 978 90 414 2114 3 (paperback)

© 2013 Simone van der Vlugt

Omslagontwerp Roald Triebels, Amsterdam

Omslagillustratie © Mark Owen/Trevillion Images

Foto auteur Wim van der Vlugt

Verspreiding voor België:

Veen Bosch & Keuning uitgevers n.v., Antwerpen

I

Ze ziet het niet aankomen. Niemand ziet het noodlot naderen, waardoor het des te harder en meedogenlozer toeslaat. Haar gedachten nemen haar zo in beslag dat ze geen aandacht voor haar omgeving heeft. De belangstelling waarmee de onbekende man haar bekijkt, ontgaat haar, ze ziet hem niet eens staan.

Britt was zo blij toen juf Madeleine haar net, na afloop van de turnles, wenkte. Haar hart begon meteen hoopvol te bonzen. Ze keek om naar Emma, die het gebaar van de juf ook gezien had en even in verwarring was. Toen duidelijk werd dat juf Madeleine alleen haar, Britt, wilde spreken, was Emma langzaam weggelopen.

‘Ik heb goed nieuws voor je, Britt,’ zei juf Madeleine opgewekt. ‘We hebben er gisteren over vergaderd en we vinden allemaal dat je een enorme sprong hebt gemaakt. Letterlijk en figuurlijk.’ Ze lachte erbij, alsof ze een grap maakte, en Britt glimlachte terug, al begreep ze niet precies wat de juf bedoelde.

Wat ze wel begreep was het nieuws dat ze geselecteerd was om op een hoger niveau te gaan turnen. Stralend hoorde ze de complimenten aan. Dat ze over zoveel kracht en souplesse beschikte, en dat ze zich zo snel ontwikkeld had. Ze zou nu wel de jongste van de groep zijn en een tijdje op haar tenen moeten lopen, maar de juf had er alle vertrouwen in dat ze zich zou handhaven.

Met een brede lach op haar gezicht was Britt de sportzaal uit gelopen. De kleedkamer was nagenoeg leeg, alleen Ilse en Fiona stonden er te kletsen terwijl ze uitgebreid hun haren kamden. Emma was weg. Bezorgd kleepte Britt zich om, sneller dan ze normaal deed. Emma zou toch niet zonder iets te zeggen zijn weggegaan?

Britt greep haar tas en liep haastig de gang in. Eenmaal buiten keek ze rond en tot haar opluchting stond Emma daar, met haar fiets aan de hand.

‘Hé,’ zei Britt, terwijl ze snel op haar vriendin af liep. ‘Ik dacht dat je al weg was.’

‘Het duurde zo lang, ik dacht ik wachtte buiten wel,’ zei Emma een beetje nors.

Dat sloeg natuurlijk nergens op, alsof buiten wachten minder lang duurde. Britt vermoedde dat Emma weg had willen gaan, maar dat ze op het laatste moment had besloten dat ze dat niet kon maken. Zwijgend keek ze haar vriendin aan, die nergens naar informeerde en wat aan haar fietsbel draaide. Uiteindelijk moest Emma wel opkijken, en met enige tegenzin zei ze: ‘Dus je gaat naar het selectieteam.’

Britt knikte, ook met tegenzin. Als de selectie haar de vriendschap met Emma zou kosten, wist ze niet of ze er wel blij mee was.

Emma zei niets, feliciteerde haar ook niet. Dat hoefde ook niet, als ze alsjeblieft maar weer normaal ging doen. Deze teleurgestelde, jalouse Emma kende Britt niet. Het gaf haar een rotgevoel.

‘Ga je nog even mee naar mijn huis?’ stelde Britt voor.

Dat deden ze elke zaterdag, de ene keer bij Emma, de andere keer bij haar. Het verraste haar niet dat Emma nee schudde, maar het bezorgde haar wel een pijnlijke steek in haar maag.

‘Ik heb een beetje hoofdpijn,’ zei Emma, zonder haar aan

te kijken. ‘Ik denk dat ik maar naar huis ga. Nou, doe. We bellen nog wel.’

Met die woorden stapte ze op haar fiets en reed weg. Britt keek haar na en voelde zich opeens lang niet meer zo blij.

Nu, terwijl ze naar huis rijdt, heeft ze spijt dat ze er niet op aangedrongen heeft dat Emma met haar meeding. Emma heeft nog nooit een uitvlucht verzonnen om niet af te spreken. Dat is ook nog nooit nodig geweest. Er zijn maar weinig uren van de dag die ze niet samen doorbrengen.

Op school zitten ze naast elkaar en zaterdag, dinsdag en woensdag zien ze elkaar tijdens de turntrainingen. Iedereen verbaast zich erover dat ze nooit ruzie hebben.

‘Het is dat jullie geen spat op elkaar lijken, anders zou ik denken dat jullie zusjes zijn,’ zei meester Tim laatst nog, en Emma’s vader noemt haar dikwijls zijn derde dochter.

Dat vindt Britt fijn. Ze zou graag in een gewoon gezin opgroeien, met een vader en een broer of zus. Emma heeft een oudere broer én een jonger zusje, zij is alleen met haar moeder. Maar dat is wel de jongste, coolste moeder van het schoolplein, dat zeggen al haar vriendinnen. Waar andere ouders moeilijk doen als hun kinderen voorstellen om in een tent in de tuin te slapen, stelt haar moeder zelf de gekste dingen voor. Zoals vorige maand, toen ze met een paar vriendinnen een pyjamafeestje mocht houden omdat Tinkerbel, haar poes, jarig was.

Britt fietst langzaam door naar huis. Haar gedachten keren terug naar Emma, die nu ook alleen naar huis rijdt en vast een rotmiddag zal hebben. Maar zij kan er ook niets aan doen dat zij doorgaat naar het selectieteam en Emma niet. Ze trapt met trage, bijna onwillige slagen. De afstandelijkheid van Emma neemt haar zo in beslag dat ze voor haar omgeving totaal geen oog heeft.

‘Je raadt nooit wat ik heb gekocht,’ zegt Tessa, haar stem vol ingehouden plezier.

Lois kijkt vanaf haar werkplek op politiebureau Malle-gatsplein uit over de zonovergoten Kanaalkade. Ze heeft inderdaad geen idee wat haar zus heeft gekocht. Aangezien Tessa voortdurend de meest uiteenlopende zaken aanschaft, kan het van alles zijn.

‘Een inloopkoelkast?’ zegt ze voor de grap.

‘Bestaan die, inloopkoelkasten?’ vraagt Tessa geïnteresseerd.

‘In slagerijen wel. Maar dat is het dus niet.’

‘Nee, ik heb een hond genomen,’ zegt Tessa zelfvoldaan. ‘Guido wilde dat ik er een nam. Voor de gezelligheid en omdat ik hem nodig heb.’

Het kost Lois een paar seconden om dat bericht te verwerken. ‘Waarvoor heb je dan een hond nodig?’

‘Dat heb ik je toch verteld! Omdat er af en toe een vent bij het hek staat.’

Lois zwijgt onthutst en probeert terug te halen wanneer Tessa deze niet onbelangrijke informatie met haar gedeeld heeft.

‘Dat heb ik je verteld, hoor,’ zegt Tessa ongeduldig.

‘Ik kan het me niet herinneren. Maar goed, er stond dus een vent bij je hek.’

‘Ja, en ik heb daar geen goed gevoel bij. Heb jij dat nooit, zo’n seintje uit je onderbewustzijn dat je waarschuwt voor onraad?’

Dat heeft Lois voortdurend, maar meestal komt dat door een concrete situatie. ‘Soms,’ zegt ze.

‘Ik heb dat heel sterk. Er is iets niet in orde, Lois. Het is niet dat ik me onveilig voel, maar helemaal op mijn gemak ben ik ook niet. En daarom wilde Guido dat ik een hond nam.’

‘Wat voor een?’ vraagt Lois. ‘Een rottweiler of een dobermanpincher of zo?’

‘Nee zeg, zie je mij met zo’n griezel lopen? Het is een West Highland white terriër.’

Aangezien Lois niet zo thuis is in hondenrassen, googelt ze de naam snel. ‘Dat is zo’n Caesarhondje!’ zegt ze. ‘Zo’n klein witje, uit die hondenvoerreclame.’

‘Ja, is hij niet schattig?’ zegt Tessa genietend.

‘Maar Tes, dat is toch geen waakhond? Wat heb je daar nou aan?’

‘Dat zei Guido ook al, maar vergis je niet. Die hondjes kunnen erg fel zijn.’

‘Kuitenbijtertjes zijn het. Eén schop en ze liggen in de struiken.’

‘Ze blaffen,’ zegt Tessa. ‘Ze blaffen als een gek en dat is voor mij genoeg. Dan weet die stalker dat hij niet ongezien op ons terrein kan komen.’

‘Heb je een pup? Want ik ben bang dat hij dan voorlopig alleen maar wat gepiep laat horen.’

‘Ja, het is een pup. Hij is zo schattig! Jacinta heeft een nestje en vroeg of ik er een wilde. Hij heet Scottie.’

‘Nou, ik zie hem vanavond,’ zegt Lois. ‘Ik ben benieuwd. Jij en een hond, wie had dat gedacht. Vroeger was je er zo bang voor.’

Ze kon zich Tessa ook al niet met een grote zwarte vecht-

hond voorstellen. Zo'n klein wit hondje past veel beter bij haar – en bij de kleuren van haar interieur.

Ramon, haar teamleider, verschijnt in de deuropening. 'De balie belde net dat er een vrouw beneden staat die aangifte wil doen van de vermissing van haar dochter. Wil jij die even opnemen?'

'Komt in orde,' zegt Lois, en tegen Tessa: 'Ik moet ophangen. Er is werk aan de winkel.'

'Hoe laat kun je er vanavond zijn? Ik ga pasta carbonara maken. Ik dacht trouwens dat je vrij was vandaag. Het is zaterdag!'

'Er is vanochtend een roofoverval geweest op een snackbar, dus ik werd opgeroepen,' zegt Lois. 'Ik ben nog twee uurtjes bezig met verhoren en verslagen schrijven, maar om zes uur kan ik bij je zijn.'

'Oké, dan zie ik je om zes uur. Werk ze, zus.'

'Dank je!' Om Tessa niet de gelegenheid te geven haar langer aan de praat te houden, verbreekt Lois meteen na die woorden de verbinding. Haastig verlaat ze de onderzoekkamer en loopt de trap af naar de hal. Iemand die aangifte wil doen van vermissing laat ze niet graag wachten.

Bonnie, die achter de balie zit, steekt groetend haar hand op en wijst in één beweging naar de vrouw.

Met uitgestoken hand en een vriendelijke glimlach loopt Lois op haar af. 'Goedemiddag, ik ben rechercheur Lois Elzinga. U wilt aangifte doen van vermissing?'

Een goedverzorgde vrouw van eind dertig drukt haar de hand. Ze is blond en heeft schouderlang haar waar veel aandacht aan moet zijn besteed, gezien de perfect gestylde lagen. Haar gezicht staat echter niet alsof ze op dat moment erg geïnteresseerd is in haar uiterlijk.

'Ik ben Mirjam Strijbis. Mijn dochter is al de hele middag weg en ik maak me grote zorgen,' zegt ze met zachte, beschaafde stem.

‘Komt u maar mee naar achteren, dan gaan we even rustig zitten.’ Lois maakt een uitnodigend gebaar en neemt mevrouw Strijbis mee naar een verhoorkamertje. Ze wijst haar een stoel tegenover haar en gaat zelf achter de laptop zitten.

‘Ik ga eerst uw gegevens noteren,’ zegt Lois. ‘Mag ik uw naam en adres?’

Met een vermoeid gebaar strijkt Mirjam Strijbis een dikke lok haar van haar voorhoofd. Ze spelt haar voor- en achternaam en geeft een adres op in Oudorp. Daarna begint ze zonder dat Lois iets vraagt te vertellen. ‘Mijn dochter Britt is vanochtend niet thuisgekomen van turnles. Ze is daar op de fiets naartoe gegaan.’

‘Waar zit die turnclub? In Oudorp?’ vraagt Lois, en ze begint te typen.

‘Nee, in Alkmaar-Noord. Daar hebben we vroeger gewoond. Twee jaar geleden zijn we verhuisd en Britt wilde graag op haar oude club blijven. Ik heb de gegevens bij me.’ Mirjam schuift een adreskaartje met de naam van de turnclub over tafel en Lois neemt de informatie over.

‘Hoe oud is uw dochter?’ vraagt ze.

‘Elf. Ze is een maand geleden elf geworden.’ Mirjams stem trilt licht.

‘En hoe ziet Britt eruit? Kleur haar, ogen? Lengte?’

‘Ze is blond en heeft blauwe ogen. Ze is vrij klein en tener voor haar leeftijd. Ongeveer één meter dertig.’ Mirjam haalt haar telefoon tevoorschijn en laat Lois een foto zien van een vrolijk lachend meisje.

‘Wilt u die foto naar me mailen? Dan zet ik hem er meteen bij,’ zegt Lois.

Mirjam knikt en toetst het e-mailadres in dat Lois noemt. ‘Meestal breng ik haar weg en haal ik haar op,’ zegt ze zacht. ‘Maar ze is al elf. Ze vindt dat ze zelf wel naar turnen kan fietsen en daar heeft ze natuurlijk gelijk in. Dus de laatste paar

keer ging ze zelf. Alleen bij slecht weer ging ik met haar mee, met de auto.' Ze bijt nerveus op de nagel van haar wijsvinger.

Lois werkt haar vragenlijstje af, zoals de kleding die Britt draagt en het merk en de kleur van haar fiets. Daarna schuift ze de laptop iets van zich af. De belangrijkste gegevens heeft ze genoteerd, nu wil ze zich concentreren op het gesprek.

'Wat is Britt voor meisje? Komt ze altijd meteen na turnen naar huis of gaat ze weleens met een vriendinnetje mee?' vraagt ze.

'Natuurlijk gaat ze weleens met een vriendin mee. Vooral met Emma, haar beste vriendin. Maar dan weet ik het van tevoren, of ze belt me. Ik heb haar voor haar elfde verjaardag een iPhone gegeven, zodat ze altijd bereikbaar is. Dat vond ik wel een prettig idee.'

'Had ze vanmorgen haar telefoon bij zich?'

'Ja, ze neemt hem overal mee naartoe. Hij staat ook altijd aan. Maar nu niet. Ik heb haar de hele middag geprobeerd te bereiken, maar ik krijg geen verbinding. Bij Emma is ze niet, bij haar andere vriendinnen ook niet. Ik heb alle namen en adressen van meisjes met wie ze omgaat en ik heb ze allemaal gebeld, maar niemand weet waar ze is. Volgens Emma fietste Britt gewoon naar huis toen de turnles afgelopen was.'

'Ze zijn niet een stukje met elkaar op gefietst?'

'Nee, Emma woont de andere kant uit. Ik heb haar natuurlijk gevraagd naar hun plannen voor vanmiddag, maar die hadden ze niet. Emma is naar huis gegaan en Britt ook. Alleen is ze niet thuisgekomen.'

'Weet u dat zeker? Kan ze niet thuis zijn gekomen toen u even weg was?'

Mirjam schudt haar hoofd. 'Ik ben niet weg geweest. Vanmorgen heb ik boodschappen gedaan en vanmiddag was ik in de tuin aan het werk. Ik kan haar onmogelijk hebben gemist.'

Lois kijkt nadenkend naar haar beeldscherm en typt een korte samenvatting van wat Mirjam haar net verteld heeft. De kans is natuurlijk groot dat Britt bij een ander vriendinnetje zit, iemand aan wie haar moeder niet heeft gedacht, maar voor hetzelfde geld is er iets anders aan de hand.

‘Hoe was Britt vanochtend? Ik bedoel, in wat voor stemming? Gedroeg ze zich anders dan normaal?’ vraagt ze als ze klaar is met typen.

‘Nee, ze was even vrolijk als altijd. Ze had zin in turnen, ze is er ook heel goed in. Ze hoopte dat ze naar het selectieteam mocht. Dat betekent dat je een niveau hoger gaat en mee mag doen aan clubwedstrijden. Dat zou ze vandaag te horen krijgen.’

‘Betekent dat veel voor haar?’

‘Ja, nogal. Ze is erg ambitieus als het om turnen gaat.’

‘Hoe denkt u dat ze zou reageren als ze te horen kreeg dat ze niet naar het selectieteam doorging?’

‘Dan zou ze natuurlijk erg teleurgesteld zijn. Maar dat is niet het geval. Emma vertelde me dat ze juist wél door is en dat Britt erg blij was. Daarom is het zo raar dat ze mij niet gebeld heeft en helemaal niet thuisgekomen is. Ze is altijd zo enthousiast, ik weet zeker dat ze niet kon wachten om het me te vertellen.’ Mirjam knippert om de opkomende tranen tegen te houden.

‘Gaat het?’ vraagt Lois vriendelijk. ‘Wilt u een bekertje water?’

‘Nee, dank u wel. Het gaat wel.’ Mirjam bet haar ogen met een zakdoekje en glimlacht naar Lois in een zwakke poging moedig te zijn.

‘Hoe is de situatie thuis? Hebben jullie onlangs ruzie gehad?’ gaat Lois door.

‘Nee, helemaal niet. Alles ging prima. We zouden vanavond gaan barbecueën, daar is Britt dol op.’

‘En haar vader? Hoe is haar relatie met hem?’

‘Ik ben gescheiden,’ zegt Mirjam. ‘Al sinds Britt een baby was. Ze heeft geen contact met haar vader.’

‘Helemaal niet? Is er geen omgangsregeling getroffen?’

‘Nee.’ Mirjam zwijgt even en zegt dan, met enige tegenzin: ‘Hij zit vast.’

Lois kijkt haar verrast aan. ‘Waarvoor?’

Mirjam haalt haar schouders op. ‘Voor van alles en nog wat. Hij zit voortdurend vast. Ik hou me er niet meer mee bezig.’

‘Maar hoe weet u zo zeker dat uw ex op dit moment in de gevangenis zit? Kan hij niet op vrije voeten zijn?’

‘Nee. Ik sprak laatst mijn schoonouders en die zeiden dat hij nog zeker een halfjaar moet zitten.’

‘Heeft Britt weleens aangegeven dat ze er behoefte aan had om haar vader te zien?’

‘Helemaal niet. We hebben het nooit over hem.’

‘Dus u gelooft niet dat ze naar de gevangenis is gegaan om haar vader op te zoeken?’

‘Zonder iets tegen mij te zeggen? Echt niet. Bovendien, hij zit helemaal in Vught. Hoe zou ze daar moeten komen?’

Voor ondernemende meisjes zijn er mogelijkheden zat, maar die noemt Lois liever niet. Het is wel iets wat ze kan natrekken en ze neemt zich voor dat straks ook te doen. Ze vraagt naar de naam van Britts vader en noteert ‘Roy de Graaf’.

‘Wat gaan jullie nu doen?’ De hoopvolle klank in haar stem verraadt dat Mirjam verwacht dat ze meteen met een groot opspringsteam naar Britt op zoek gaan.

‘Ik ga het met mijn chef bespreken,’ zegt Lois. ‘We zullen natuurlijk Britts signalement verspreiden en surveillancewagens naar haar laten uitkijken. Meer kan ik op dit moment niet beloven.’

Vol ongeloof kijkt Mirjam haar aan. 'Is dat alles?'

'Ik zou graag een lijst willen hebben van namen en adressen van Britt's vriendinnen. En ik wil u vragen om nog eens goed na te denken waar Britt nog meer kan zitten. Kijk in haar dagboek of agenda of er namen in staan die u niet kent. Check al haar klasgenoten. Misschien is ze iemand tegengekomen met wie ze normaal gesproken niet omgaat, maar vandaag wel. Ze kan de tijd vergeten zijn.' Lois denk even na en vraagt: 'Heeft ze een vriendje?'

'Zover ik weet niet. Ik kan me dat ook moeilijk voorstellen. Ze speelt nog met barbies.'

Lois knikt, al vindt ze dat geen argument. Ze kan zich de verwarrende periode dat ze belangstelling begon te krijgen voor jongens nog goed herinneren. De ene dag was ze een jongensachtig kind dat buiten speelde en in bomen klom, om vervolgens in een verlegen meisje te veranderen zodra het onderwerp van haar aanbedding in het gezichtsveld verscheen.

Ze neemt afscheid van Mirjam en drukt haar op het hart om onmiddellijk te bellen als Britt mocht opduiken.

'Maar wat gaan jullie intussen doen? Jullie gaan toch wel naar haar op zoek?' zegt Mirjam wanhopig.

'Ik ga alles wat u hebt verteld doorgeven aan mijn chef,' zegt Lois nogmaals. 'En dan worden de nodige stappen ondernomen.'

'De nodige stappen?'

Lois slaakt een onhoorbare zucht. In een opwelling legt ze haar hand op Mirjams arm en zegt: 'Ik ga erachteraan. Dat beloof ik.'

Ze kijken elkaar een paar seconden in de ogen, dan ontspant Mirjam zich. 'Bedankt,' zegt ze uit de grond van haar hart. 'Heel erg bedankt.'

Zodra ze Mirjam heeft uitgelaten, loopt Lois naar de kamer van haar chef. Zijn deur staat open, wat betekent dat ze binnen mag komen.

‘Er wordt een meisje vermist,’ zegt ze zonder omwegen. ‘Elf jaar oud, niet het type om zonder iets te zeggen weg te blijven. Haar vader zit vast.’

Ramon kijkt met een ruk op van het dossier waar hij over gebogen zit. ‘Waar?’

‘In Vught. Volgens de moeder heeft hij geen contact met zijn dochter. Ik heb de gegevens naar je gemaïld.’

Haar chef opent meteen zijn mail en leest vlug door wat Lois hem gestuurd heeft. ‘Een jong meisje dat een uur of vier uur zoek is,’ zegt hij. ‘Ze kan natuurlijk elk moment boven water komen, maar het zint me niet dat haar telefoon uitstaat.’

‘Die kan ze zelf uitgezet hebben. Omdat ze even niet gevonden wil worden door haar moeder.’ Lois laat zich op een stoel zakken. ‘Toen ik die leeftijd had, wilde ik winkelen in Amsterdam. Ik had het wel gezien in Alkmaar. Natuurlijk mocht dat niet. Dus ging ik stiekem, samen met Tessa. Mijn ouders waren razend toen we ver na het avondeten kwamen aankakken. We zeiden dat we in het winkelcentrum hadden rondgehangen en niet meer naar huis durfden. Dat was ook zo, maar we hebben nooit verteld dat we in Amsterdam zaten.’

‘Ik ken dat. Mijn dochter is nu veertien en vertelt me niets meer. Het lijkt wel alsof die meiden van nu steeds jonger volwassener worden.’

‘Ik heb gezegd dat we Britts signalement zullen verspreiden en de surveillancewagens naar haar laten uitkijken.’

‘Dat sowieso. Bel even met Vught of die vader inderdaad vastzit en of zich daar een meisje van elf voor het bezoeken heeft gemeld. Als ze de trein heeft genomen, moet haar fiets bij het station staan. Ga na of dat het geval is. Breng daarna meteen verslag uit.’

Lois knikt en komt overeind. Op weg naar de rekerchekamer botst ze bijna tegen haar collega Fred op. Dat is niet zo heel moeilijk, want Fred lijkt steeds ronder en steviger te worden. Een halfjaar geleden was hij nog van plan om met pensioen te gaan, maar dat idee heeft hij opgegeven en nu probeert hij af te vallen en aan zijn conditie te werken.

‘Is er iets?’ vraagt hij als Lois hem haastig voorbijloopt.

‘Er is een meisje verdwenen,’ antwoordt Lois over haar schouder. ‘Ik ga er nu achteraan.’

‘Hulp nodig?’ Fred volgt haar naar de rekerchekamer.

‘Graag. In negen van de tien gevallen is er niets aan de hand, maar ik heb hier een onderbuikgevoel bij.’

‘Kan dat te maken hebben met al die groentesapjes die je de laatste tijd drinkt?’ vraagt Fred grinnikend.

‘Dat zou jou ook geen kwaad doen, vriend,’ merkt Lois op. ‘Hoeveel kilo ben je nu kwijt?’

‘Vijf. Volgens Nanda hadden het er veel meer moeten zijn. Ze denkt dat ik stiekem op mijn werk eet.’

‘En dat is niet zo?’

‘Zie jij mij weleens stiekem eten?’

‘Ik heb wel wat anders te doen dan op jou te letten. Wil je advies?’

‘Dat zegt Nanda ook aldoor, dat ik naar jou moet luiste-

ren. Maar als ik moet leven zoals jij, ga ik liever dood.'

'Maak je geen zorgen, dat gebeurt zeker,' zegt Lois droog. Ze schuift achter haar bureau en zoekt op internet het telefoonnummer van de penitentiaire inrichting in Vught op.

'Mail me even de gegevens, dan ga ik naar de meldkamer om de surveillancewagens te waarschuwen,' zegt Fred.

Lois doet wat hij vraagt en pakt dan de telefoon. Na een gesprekje van tien minuten weet ze dat Roy de Graaf inderdaad vastzit in Vught wegens een gewelddadige roofoverval, en dat er geen jong meisje aan de poort is geweest.

'Misschien komt ze vanavond,' zegt Lois. 'Willen jullie me dan bellen?'

Ze hangt net op als Fred terugkomt. 'Er wordt naar haar uitgekeken,' zegt hij. 'Ze gaan nu eerst kijken bij stations Centraal en Noord of haar fiets er staat. Een roze meisjesfiets, die kan niet moeilijk te vinden zijn.' Hij kijkt op als Ramon de recherchekamer binnenkomt.

'En?' vraagt hun teamchef.

Lois draait haar stoel naar hem toe. 'Roy de Graaf zit inderdaad vast, vanwege een roofoverval. Britt is daar niet signaleerd. Ze bellen als ze verschijnt.'

Ramon knikt goedkeurend. 'Afdeling Zedenzaken heeft een melding gekregen dat zich de laatste tijd een man heeft opgehouden rond die turnschool,' zegt hij. 'Ook vanochtend. Dus als er vlak daarna een meisje verdwijnt, zit me dat niet lekker. We gaan er werk van maken.'

'Een pedofiel?' vraagt Lois ongerust. 'Zit er een in die buurt?'

'Een paar zelfs,' antwoordt Fred somber. Hij kijkt op naar Ramon en vraagt: 'Gaat Zeden daar achteraan?'

'Eerst wil ik een buurtonderzoek en wat duidelijker verklaringen over die man. Hoe hij eruitzag, of hij zich echt in het struikgewas verschool of dat hij alleen maar in de buurt

van die bosjes stond, dat soort dingen. Voor hetzelfde geld was het een vader die zijn dochter van turnen kwam halen. Lois en Fred, jullie gaan naar de plek waar het meisje voor het laatst gezien is en praten met de omwonenden.’ Ramon draait zich om naar een paar rechercheurs die erbij zijn komen staan. ‘Silvan, stroop het internet af. Dat meisje zit vast op Facebook of andere sociale media. Nick en Claudien, zorg dat er een sms-alert en een bericht op Burgernet uitgaan en hou de tips bij. Intussen ga ik zorgen dat het recherche-team uitgebreid wordt. Aan de slag, mensen.’

De eerste stap in een vermissingszaak is zoveel mogelijk informatie verzamelen. De tweede stap is een onderzoek instellen op de plek waar de vermiste voor het laatst gezien is.

Samen met Fred rijdt Lois naar de turnschool die Britt drie keer per week bezoekt. Het gebouw ligt midden in een woonwijk in Alkmaar-Noord. Lois en Fred parkeren de auto in de buurt en gaan naar binnen. Ze hebben een afspraak met de directrice van de school, Ellen van Duijn.

In de beslotenheid van de koffiekamer geeft Ellen met duidelijke tegenzin toe dat het haar is opgevallen dat er nu en dan een man in de bosjes rond de school staat. Ze heeft dat ook aan de politie doorgegeven, maar behalve dat ze een keer kwamen kijken toen de man allang weg was, hebben ze weinig met die melding gedaan.

‘Wat ik erg vreemd vind,’ zegt Ellen van Duijn met een beschuldigende uitdrukking op haar gezicht. ‘Ik heb die man nooit vertrouwd, maar de politie gaat er heel nonchalant mee om. Zo van: “maar nu is hij er niet, dus dan wordt het lastig om hem aan te spreken”. Ik vroeg nog of ze niet wat vaker konden surveilleren in de buurt, vooral rond de tijd dat onze leerlingen aankomen en weggaan, maar daar hadden ze de mankracht niet voor. En nu wemelt het hier opeens van de agenten. Lekker op tijd.’

‘Hebt u zelf iets ondernomen, mevrouw Van Duijn?’ in-